

Arrest

nr. 325 159 van 16 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 13 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. A. HAEGEMAN, die loco Mr. H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart een Palestijn van Arabische origine afkomstig uit Gaza te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens de gegevens in het administratief dossier diende de verzoekende partij op 24 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in (administratief dossier, stuk 7,

map met 'landeninformatie', Eurodac Marked Record). Op 13 juni 2023 werd haar in Griekenland een internationale beschermingsstatus toegekend (*ibid.*). Hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen of hiernaar te verwijzen, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

De verzoekende partij haalde aan dat zij het psychisch moeilijk heeft en dat zij omwille van haar geaardheid en het recente conflict in Gaza nood heeft aan psychologische opvolging (administratief dossier, stuk 6, map met 'bijkomende info', NPO, p. 18 en stuk 7, map 'DVZ', bijkomende vragen M-status Griekenland). Zij legde ter staving hiervan een psychologisch verslag van de Griekse organisatie 'Emantes – International LGBTQIA+' van 2 juli 2024 neer, alsook een Belgisch attest van een creatief psychotherapeut van 1 oktober 2024 (administratief dossier, stuk 6, map met 'documenten'). In het attest van de creatief psychotherapeut staat dat de verzoekende partij duidelijk last heeft van PTSS (posttraumatische stressstoornis). Dit attest bevat echter geen omschrijving betreffende de manier waarop de therapeut tot deze conclusie is gekomen. Daarenboven blijkt uit het attest evenmin dat de therapeut een klinische psychologe is, waardoor er niet kan worden aangenomen dat deze persoon bevoegd is om dergelijke diagnoses te stellen.

Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij en het door haar neergelegde verslag van Emantes dat zij in Griekenland omwille van haar zorgen omtrent de toestand in Gaza en haar geaardheid psychologische ondersteuning kreeg van Emantes (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 10 en 18 en stuk 6, map met 'documenten'). Er kan bijgevolg niet blijken dat zij in Griekenland niet kon genieten van een gepaste psychologische begeleiding. Bovendien blijkt uit haar verklaringen en het neergelegde verslag dat de verzoekende partij na haar aankomst in België nog steeds contact had met Emantes (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 10 en stuk 6, map met 'documenten'). Hoe dan ook blijkt nergens uit dit verslag van Emantes of uit de verklaringen van de verzoekende partij dat het feit dat zij psychische problemen heeft, belangrijke gevolgen heeft voor haar zelfstandig functioneren.

De verzoekende partij verklaarde eveneens dat zij maandenlang in Athene in een recyclagefabriek werkte (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 5-6 en stuk 8, map 'DVZ', CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) maar dat het werk er zwaar was en zij er veel moest rechtstaan waardoor zij last kreeg aan haar rug, voeten en een vinger (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 11 en 14). Het is echter merkwaardig dat de verzoekende partij, indien zij daadwerkelijk fysieke last kreeg van het zware werk, slechts beperkte stappen heeft ondernomen om ander werk te vinden (zie infra). De verzoekende partij heeft in Griekenland ook nooit stappen ondernomen om inzake haar fysieke lasten medische hulp te krijgen (zie infra). Bovendien legt zij geen enkel medisch attest neer waaruit enige medische problemen zouden kunnen blijken, waardoor de ernst van haar beweerde fysieke problemen in vraag gesteld kan worden. Hoe dan ook kan op basis van de verklaringen van de verzoekende partij evenmin blijken dat het feit dat zij deze medische problemen zou hebben, belangrijke gevolgen heeft voor haar zelfstandig functioneren.

De verzoekende partij slaagde er ondanks haar psychische en medische problemen immers in om in Griekenland maandenlang te werken en om ervoor te zorgen dat zij steeds onderdak had (zie infra). Zij erkende tijdens het persoonlijk onderhoud ook dat zij in staat is om te werken (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 8).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. De verzoekende partij is een gezonde, 38-jarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Volgens de gegevens in het administratief dossier diende de verzoekende partij op 24 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland in (administratief dossier, stuk 7, map met 'landeninformatie', Eurodac Marked Record). Op 13 juni 2023 werd haar in Griekenland een internationale beschermingsstatus toegekend (ibid.). Op basis van haar verklaringen dat haar verblijfsvergunning drie jaar geldig is (administratief dossier, stuk 5, map met 'bijkomende info', NPO, p. 5), kan worden aangenomen dat haar de vluchtelingenstatus werd toegekend. Uit de algemene landeninformatie die voorligt blijkt immers dat personen met de vluchtelingenstatus een verblijfsvergunning ontvangen die geldig is voor drie jaar (AIDA,

“Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243). De verzoekende partij verklaarde dat haar Griekse verblijfsvergunning werd gestolen en dat zij als gevolg hiervan een (vernieuwde) Griekse verblijfsvergunning ontving in juni 2024 (administratief dossier, stuk 5, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 6, 9 en 13). Gelet op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat ook vernieuwde verblijfsvergunningen van personen met de vluchtelingenstatus geldig zijn voor een periode van drie jaar (AIDA, “Country Report Greece. Update 2023”, juni 2024, p. 243), kan worden aangenomen dat de verblijfsvergunning van de verzoekende partij geldig is tot ongeveer juni 2027. Volgens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud ligt haar verblijfsvergunning bij een vriend in Moeskroen, waardoor vastgesteld kan worden dat zij hier nog over beschikt (administratief dossier, stuk 5, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 10).

Waar zij in het verzoekschrift ingaat op de obstakels en problemen die zich kunnen voordoen bij het verlengen van Griekse verblijfsvergunningen, dient erop gewezen te worden dat zij niet dienstig naar deze informatie hieromtrent kan verwijzen aangezien aangenomen kan worden dat haar Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot ongeveer juni 2027 en zij aldus bij terugkeer naar Griekenland nog over een geldige Griekse verblijfsvergunning zou beschikken. Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

7. De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift dat zij niet correct werd geholpen om een leven te kunnen uitbouwen in Griekenland, dat zij na de positieve beslissing aan haar lot werd overgelaten en in erbarmelijke omstandigheden moest overleven. Het komt echter aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er dient immers te worden benadrukt dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt.

De verzoekende partij toont niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zal verkeren om bij terugkeer naar Griekenland opnieuw in werk of in huisvesting te voorzien. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij tijdens haar (eerder) verblijf in Griekenland reeds maandenlang in Athene in een recyclagefabriek kon werken (administratief dossier, stuk 5, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 5-6 en stuk 8, map ‘DVZ’, CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Zij verklaarde weliswaar dat het werk er zwaar was en dat zij er veel moest rechtstaan waardoor zij last kreeg aan haar rug, voeten en een vinger (administratief dossier, stuk 5, map met ‘bijkomende info’, NPO, p. 11 en 14), doch dient er in navolging van de commissaris-generaal op te worden gewezen dat het echter merkwaardig is dat, indien zij daadwerkelijk fysieke last kreeg van dit zware werk, zij slechts beperkte stappen heeft ondernomen om ander werk te vinden. De verzoekende partij verklaarde dat zij bij restaurants werk ging zoeken (ibid., p. 11), maar zij schreef zich, ondanks het feit dat zij over een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA) beschikte (ibid., p. 7), nooit in een arbeidskantoor in Griekenland in. Zij deed dit volgens haar verklaringen niet omdat zij een hekel had aan Griekenland en er wou vertrekken (ibid., p. 11). Evenmin liet zij zich als werkzoekende bij OAED registreren (ibid.). Wat betreft haar medische klachten aan haar rug, voeten en een vinger door het zware werk in Griekenland (ibid., p. 11 en 14), wordt er door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat de verzoekende partij in Griekenland nooit stappen heeft ondernomen om voor haar fysieke lasten medische hulp te krijgen. Zij had hier naar eigen zeggen geen tijd voor omdat het zo druk was op haar werk en zij geen verlof kon nemen (ibid., p. 14). De verzoekende partij verklaarde echter ook dat zij op zondagen niet moest werken (ibid., p. 15) en dat zij de laatste maand voor haar vertrek uit Griekenland haar werk in de recyclagefabriek zou stopgezet hebben (ibid., p. 6), waardoor niet kan worden ingezien waarom zij, moest zij daadwerkelijk medische problemen ervaren hebben, geen stappen ondernam om deze te verhelpen. Bovendien legt zij geen enkel medisch attest neer waaruit enige medische problemen zouden kunnen blijken. Zij erkende ook dat zij in staat is om te werken. Zo verklaarde zij dat zij in België als kok, patissier of kleermaker zou kunnen werken (ibid., p. 8). Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in Griekenland achtereenvolgend in verschillende gemeenschappelijke woningen kon verblijven (ibid., p. 5-6). Dat zij in Griekenland vaak verhuisde omdat zij de situatie omwille van de vele dronken daklozen ’s avonds niet veilig vond, omdat de huisbazen moeilijk deden over het gebruik van de verwarmingen of airconditionings en zij ’s avonds omwille van de aanwezigheid van muggen niet kon slapen (ibid., p. 6 en 11) zijn zaken die – mede gezien uit haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland steeds onderdak heeft gehad (ibid., p. 5-6) – evenmin als voldoende zwaarwichtig kunnen worden weerhouden. Op basis van deze vaststellingen kan er worden besloten dat er uit niets blijkt dat de verzoekende partij bij terugkeer naar Griekenland niet opnieuw toegang tot de arbeidsmarkt en woningmarkt zou hebben. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een ondernemende, zelfredzame en hoogopgeleide man is. Zij behaalde in Gaza twee hogere diploma's in de mode en in toerisme en horeca (ibid., p. 3), zij kan naast het Arabisch haar plan in het Engels trekken (ibid., p. 7), kon via vrienden in Griekenland aan werk geraken en aan advocaten die voor haar het verkrijgen van haar verblijfstitel en haar fiscaal registratie- en sociale zekerheidsnummer (AFM & AMKA) regelden (ibid., p. 5-7), zij kon dankzij haar werk in Griekenland geld (waarvan zij maandelijks 150 à 200 euro naar haar familie in Gaza opstuurde en waarmee zij haar vliegtuigticket ter waarde van 120 euro naar België kocht (ibid., p. 6)) sparen en zij slaagde erin om psychologische ondersteuning te verkrijgen omwille van haar zorgen omtrent de toestand in Gaza en haar geaardheid die niet door de moslimcultuur wordt aanvaard (ibid., p. 10 en 18). Bovendien blijkt dat zij na haar aankomst in België nog steeds contact had met de organisatie (Emantes) die haar in Griekenland psychologisch ondersteunde (ibid., p. 10 en stuk 6, map met 'documenten', verslag Emantes). Voorts regelde zij zelf haar heen- en terugreis van Gaza naar Turkije, later haar reis vanuit Gaza naar Griekenland en nog later haar reis vanuit Griekenland naar België (ibid., p. 4 en 6). Op basis van het voorgaande dient er besloten te worden dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij als persoon die internationale bescherming geniet niet voldoende zelfredzaamheid aan de dag zou kunnen leggen om eventuele moeilijkheden die gepaard gaan met een integratie in de Griekse samenleving het hoofd te bieden.

Tenslotte dient erop te worden gewezen dat uit haar verklaringen blijkt dat Griekenland niet haar eindbestemming was. Zo verklaarde de verzoekende partij dat zij nooit van plan was om in Griekenland te blijven en dat zij altijd al naar België wou komen, maar dit – omdat haar verblijfsvergunning in Griekenland werd gestolen – langer heeft geduurd (ibid., p. 5 en stuk 8, map 'DVZ', CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Uit dergelijke verklaringen kan geenszins een wil en intentie om in Griekenland een duurzaam leven op- en een toekomst uit te bouwen, worden afgeleid.

8. Waar zij in het verzoekschrift betoogt dat zij in Griekenland geconfronteerd werd met "zware haat en discriminatie" omwille van haar geaardheid en zij hiervoor geen bescherming kon vragen aan de Griekse autoriteiten, wijst de Raad op de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent de problemen die zij in Griekenland omwille van haar geaardheid ervaarde niet coherent zijn, maar wat er ook van zij, de door haar verklaarde opmerkingen die zij omwille van haar geaardheid in Griekenland kreeg, hoe laakbaar deze ook zijn, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien merkt de commissaris-generaal volledigheidshalve – maar terdege – op dat de verzoekende partij voor deze problemen in Griekenland nooit aangifte deed en haar motivatie om dit niet te doen, met name dat zij niet over bewijzen beschikte, haar nalaten geenszins kan rechtvaardigen, nu de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen haar belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (of zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij in Griekenland geconfronteerd werd met "zware haat en discriminatie" omwille van haar geaardheid en zij hiervoor geen bescherming kon vragen aan de Griekse autoriteiten en door louter haar eerder afgelegde verklaringen hieromtrent te citeren, kan de verzoekende partij geen ander licht werpen op deze pertinente bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt in het verzoekschrift verder dat zij als een slaaf werd uitgebuit door haar werkgever in Griekenland. De commissaris-generaal heeft er in de bestreden beslissing echter terecht op gewezen dat de verzoekende partij verklaarde dat zij in Griekenland nooit problemen heeft gekend met de overheid of politie en dat uit haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij bij de enige aangifte die zij ooit in Griekenland deed, namelijk toen haar portefeuille met hierin haar verblijfsvergunning werd gestolen, wel degelijk door de politie werd geholpen, zodat haar verklaring dat zij tegen haar werkgever evenmin klacht indiende bij de Griekse autoriteiten omdat zij naar eigen zeggen ook hierover niet over bewijzen beschikte, niet kan overtuigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen haar werkgever en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden, zoals ook door de commissaris-generaal wordt gesteld in de bestreden beslissing. Door in het verzoekschrift louter te stellen dat zij als een slaaf werd uitgebuit door haar werkgever in Griekenland en haar eerder afgelegde verklaringen hieromtrent te citeren, kan de verzoekende partij opnieuw geen ander licht werpen op deze pertinente bevindingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing.

9. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer

dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar de verzoekende partij in gebreke blijft. Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen of deze te citeren, maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

10. Voorts voert de verzoekende partij geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde (overige) documenten. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door de verzoekende partij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

11. De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt zou (kunnen) worden, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

12. De verwijzing naar internationale rechtspraak alsook naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State, van een Duitse rechtbank en voorgaande arresten van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

13. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de

verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

15. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

16. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP volhardt in haar middelen en is het niet eens met de analyse van de Raad die stelt dat ze zich staande kan houden. Ze wijst op de bijkomende documenten waarbij zij haar bijzonder psychologische kwetsbaarheid aantoont, ze is afkomstig uit Gaza waar haar echtgenote en 4-jarig zoontje nog leven, ze is erg bezorgd om hen, haar moeder heeft ze inmiddels verloren, ook nog een 7-tal familieleden.

Dit samen (haar onstabiele situatie en de familiedruk) bezorgt haar een bijzonder grote druk, ze is UNRWA-erkend en ze heeft voldoende aangetoond dat ze zich staande wou houden in Griekenland (zo werkte ze 's nachts, maar werd ze uitgebuit, kon ze geen studio huren... Griekenland heeft haar negatief verrast) maar dit is haar niet gelukt. Zo kreeg ze er ook geen medische zorgen. Ze zou hier van rechtswege moeten worden erkend en zodoende zonder de eerdere erkenning in Griekenland tegen te spreken, zo bespaart ze het ommetoertje via het CGVS. Zij volhardt.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 4 februari 2025.

5.1. Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

In voormelde beschikking erkent de Raad dat blijkens de beschikbare landeninformatie er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Aldus zijn de omstandigheden in Griekenland niet zo dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De loutere stelling ter terechtzitting dat ze het niet eens is met de beschikking, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten, dan hetgeen uiteengezet is in de beschikking, met name dat niet blijkt dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders dermate ernstig zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het beschermingsverzoek, waarbij het aan hen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Griekenland op 13 juni 2023 internationale bescherming, in de vorm van de vluchtelingenstatus, verleend, en ontving zij een Griekse verblijfsvergunning die ten minste geldig is tot en met juni 2027.

Ter terechtzitting en in de aanvullende nota van 19 maart 2025 wijst verzoekende partij opnieuw op haar bijzondere kwetsbaarheid. Zij brengt bij de aanvullende nota een attest bij van haar psychotherapeute waarin gesteld wordt dat de aanhoudende stress voor verzoekende partij zijn tol eist. Verder haalt zij aan dat verzoekende partij een homoseksuele geaardheid heeft, wat een ongelooflijke impact gehad heeft op haar leven. Niet enkel in haar eigen samenleving, maar ook in Griekenland waar zij vaak bestolen en belaagd werd. Er zouden proces-verbalen van de Griekse politie zijn die dit bevestigen. Deze ervaringen in Griekenland hebben een indruk nagelaten op de psychische toestand van verzoekende partij en zij heeft dagelijks onder andere last van herbelevingen, nachtmerries, flashbacks, ongereguleerde emoties en een laag zelfbeeld. Het attest bevat echter geen omschrijving betreffende de manier waarop de therapeut tot deze conclusie is gekomen. Vooreerst kan worden opgemerkt dat de opsteller van dit attest geen psychiater of klinische psycholoog is en dus niet bevoegd is om een medische diagnose te stellen. Verder blijkt dat het attest louter is gebaseerd op de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij tijdens haar wekelijkse gesprekken met de psychotherapeut in kwestie, waarbij niet blijkt dat verzoekende partij aan enig geobjectiveerd medisch of neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen.

In de hierboven geciteerde beschikking wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland. Noch uit de bijgebrachte documenten noch uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat haar psychische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e).

In de mate verdere psycho-medische opvolging noodzakelijk is, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning. Zo is haar verblijfsvergunning nog geldig. Voorts blijkt uit niets en de verzoekende partij toont niet aan dat zij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Griekenland geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen.

Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Door voorts op zitting louter te ontkennen dat zij geen ernstige pogingen zou hebben gedaan om zich te integreren in Griekenland, waarbij zij aangeeft dat ze geen studio kon vinden, enkel werk had waarbij ze uitgebuit werd en geen medische zorgen kreeg, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 11 waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij ernstige pogingen heeft ondernomen om haar rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden of dat zij bij terugkeer er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

In dit verband wordt herhaald en benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat (i) ze geenszins de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen daar ze verklaart dat zij op voorhand al het plan had om naar België te komen en dat zij aldus niet in Griekenland wilde blijven, (ii) ze in Griekenland erin geslaagd is om maandenlang te werken en ervoor te zorgen dat zij steeds onderdak had en (iii) ze enerzijds psychologische ondersteuning kreeg in Griekenland van Emantes en anderzijds nooit stappen ondernomen heeft om inzake haar fysieke lasten medische hulp te krijgen.

Voorts mag er van verzoekende partij, als begunstigde van internationale bescherming, verwacht worden dat zij de nodige stappen neemt om haar rechten, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, te doen gelden. Zij toont met haar betoog ter terechtzitting niet aan dat ze bij een eventuele terugkeer naar Griekenland geen beroep zou kunnen doen op de gezondheidszorg die in Griekenland aanwezig zijn indien ze nood zou hebben aan medische verzorging of psychologische ondersteuning.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. Ze beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 4 februari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS